

VILNIAUS R. PAGIRIŲ GIMNAZIJA

MES ŽYGIUOJAME

6 F

2016

Ne arti ir netoli, ne seniai, o mūsų laikais, gyveno linksmi vaikai. Kovo 29 d. jie grįžo po atostogų į mokyklą ir nusprendė kiekvieną savaitę po pamokų eiti laimės ieškoti. Nežinia iš kur sužinojo, kad pavasarį, kai tik saulutė šviečia, galima kažką tokio pamatyti, ko anksčiau nematė, sužinoti tai, ko anksčiau nežinojo. Kas tai pamatys, bus laimingas. Neilgai teko jiems galvojo kur eiti, labai greitai apsisprendė. Nutarė Pagirių apylinkėse laimės paieškoti.

Apsisprendė, kad pirmąją kelionę laimės link pradės balandžio 1 d.. Dar prieš iškeliaujant lietus pradėjo juos gąsdinti, todėl keli drąsuoliai pabūgo ir atsisakė savo sumanymo. Suprato lietus, kad tai beprasmiška ir pasitraukė. Linksmi vaikai keliavo kol namus pasiekė saulei pradėjus leisti. Pasimėgavo geru oru ir puikiu laiku, praleistu drauge. Vienas berniukas, kuriam labai patinka matematika, pasirodo visą kelią skaičiavo žingsnius ir priskaičiavo net 10000. Bendrakeleiviai pasidalijo įspūdžiais ir atsisveikino iki pirmadienio.

Po savaitgalio vėl nusprendė laimės ieškoti. Tačiau šį kartą pasirinko kitą kryptį. Nuotaika, kaip ir oras, buvo puiki, tad visi linksmi žygiavo ir dairėsi kažko nematyto. Vaikai stebėjo, kaip pabunda pavasaris, kaip saulė šildo žemę, paukščiai medžiuose čiulba. Mergaitės priskynė puokštę žibučių. Eidami keliu nieko nesutiko, todėl sutrumpino kelią. Kai kurie iš keliauninkų net kojas sušlapo, nes nepanoro apeiti vandens telkinio. Gąsdindami varles, atsigerdami iš šaltinio, priėjo upę. Pastovėję ant tilto ir pasigrožėję kriokliu, nuėjo bažnyčios link. Pasiekę senąją dvarą žygeiviai bėgiojo aplink, smalsavo ir tyrinėjo, bet vėl tuščiomis rankomis grįžo namo. Matematikas šį kartą suskaičiavo net 12000 žingsnių.

Kitą pirmadienį kelionė buvo sumanyta į Keturiasdešimt Totorių kaimą. Labai norėjosi savo akimis pamatyti, kaip atrodo dažnai girdėta, bet nė sykiu nematyta gyvenvietė. Tik du vaikai žinojo, nes ten gyveno, o kitiems buvo įdomu, ypač dėl keistos gyvenvietės pavadinimo. Smalsumas ir noras kuo greičiau pasiekti tikslą visus vertė nekantrauti. Eidami keliu mokiniai stebėjo vaizdus, gamtos kitimą. Nemažai sužinoję apie kaimo istoriją, priėjo mečetę. Tai buvo kvadrato formos medinis pastatas su neįprastu ženklų stogo viršuje. Nežinia ką slepiantis viduje ir kiekvienam neprieinamas. Saulė pranešė, kad ji ruošiasi pogulio, todėl draugams teko atsisveikinti. Kelias atgal buvo greitesnis, nes dabar reikėjo leisti žemyn nuo kalno. 10000 žingsnių neatrodė nei daug, nei mažai, kadangi visiems drauge buvo gera ir smagu.

Azartas lydėjo nors oras pirmadienio rytą nebuvo palankus kelionei. Šį kartą nueiti iki Tarnėnų ir grįžti į Pagirius, buvo reikalingas planas. Dabar jau laimės ieškotojai ėjo į neseniai lankyta Keturiasdešimt Totorių kaimą sutrumpintu keliu. Pagiriuose kelionės dalyvių gretas papildė juodas šuniukas. Nelabai kam žinoma net pagal pavadinimą, maža gyvenvietė Vilniaus rajone, kurioje gyveno tik 150 žmonių laukė jų. Linksmi

žygiuodami keliauninkai pamatė gandrą. Paskui dar vieną, ir dar... Viena mergaitė garsiai sušuko, kad reikia pritūpti, jei gandrai skrenda. Pasirodo, kaip byloja prietaras, jei pamatysi gandrų, skraidančius danguje, reikia pritūpti ir palaukti, kad sėkmė tave lydėtų visus metus.

Kelias atgal atrodė gąsdinantis ir ilgas. Šuniukas nusprendė pasilikti kaime, o vaikai turėjo grįžti namo. Žingsnių rekordas buvo pasiektas. Gal šie gandrai kažkiek padėjo, nes nuotaika buvo nuostabi.

Penktadienį keliauninkai važiavo į išvyką, į Baltijos Gintaro Meno centrą. Visų nuotaika buvo pakili. Artėjant savaitgaliui mieste galima užtrukti ir ilgiau. Miesto gatvėse nemažai turistų, pasipuošusių ponų ir ponių, linksmų vaikų, skelbė puikų laiką. Muziejuje gintaro dirbiniai buvo pasakiški. Gidė labai įdomiai pasakojo apie gintaro atsiradimą ir gamybą, klausinėjo, pakvietė į dirbtuves. Laikas smagiai prabėgo. Edukacinė pamokėlė visiems patiko. Visi žavėjosi savo rankomis pagamintais amuletais, kiekvienas žinojo, kaip atpažįstamas tikras gintaras ir didžiavosi, kad žino atsakymus į gidės klausimus. Kelionės namo metu visi dalinosi patirtais įspūdžiais ir garsiai svarstė, kur gi vis dėlto ta laimė.

Galbūt vis gi teisingas posakis: „Tik bendroje laimėje galima rasti savo asmeninę laimę“...

PAGIRIAI

Tai buvo mūsų pirmasis žygis. Mes įkopėme į Pagirių kalną. Ten buvo gražu.

Per pirmą žygį buvo lietus, o po to saulė. Vakare buvo šiltas oras.

VAIDOTAI

Galvojau, kad tai bus prasčiausias žygis, bet buvo labai smagu. Įsijungėme muziką ir žygiavome. Eidami radome daug žibučių.

Vėliau reikėjo pereiti upę, todėl nusprendėme eiti trumpesniu keliu. Ėjome ir staiga mūsų kojos sušlapo, nes ten buvo pelkė. Nežinojome, kad ji bus, nes prieš tai jos niekada nebuvo.

Ėjome ilgai, bet linksmi. Pakeliui mes matėme daug varlių. Priėjome seną malūną, kuris buvo atnaujintas, bet neturėjo sparnų. Po tiltu aptikome krioklį. Jo vanduo buvo švarus ir tyras.

Aplankėme Šventojo apaštalo Pauliaus
Atsivertimo bažnyčią.

Šalia bažnyčios nusifotografavome.

Antrą dieną mes žygiavome į Vaidotus.
Papietavome prie upės, pasivaikščiojome
parke, kur stovėjo senas dvaras.

KETURIASDEŠIMT TOTORIŲ

Trečias mūsu žygis buvo į Keturiasdešimt Totorių kaimą. Kelią mums rodė mūsų klasės draugė, kuri ten gyvena. Pradžioje ėjome šaligatviu, paskui kelias kilo į kalną. Matėme seną mečetę.

TARNĖNAI

Mes žygiavome greitai, bet buvo labai linksma. Su mumis keliavo ir naujas mūsų draugas šuniukas juodis. Jis bėgo paskui mus nuo Pagirių, tačiau panoro likti Tarnėnuose, todėl namo mūsų nelydėjo.

Ketvirtasis žygis buvo į Tarnėnus.

VILNIUS

Aš iš tikrųjų nemėgstu lankytis muziejuje, bet čia man patiko. Gidė labai įspūdingai pasakojo.

Baltijos Gintaro Meno Centre

Savo rankomis gaminame iš gintaro amuletus.

Kelias namo buvo labai ilgas, bet liko gražūs prisiminimai...